

ת"פ 46581/12/20 - חיים מרציאנו, עמרי ערב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 46581-12-20 מדינת ישראל נ' מרציאנו ואח'
תיק חיצוני: 4882/2018

מספר בקשה: 5

1. חיים מרציאנו 2. עמרי ערב

מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אביב שרון
המבקשים/הנאשמים
נגד
המשיבה/המאשימה

החלטה

1. לפני טענת הנאשמים לביטול כתב האישום בגין פגם או פסול בכתב האישום או מכוח הגנה מן הצדק.

2. ברקע, כתב אישום המייחס לנאשמים עבירות של **קשירת קשר לעוון, זיוף בכוונה לקבל באמצעות דבר בצוותא, שימוש במסמך מזויף בצוותא, קבלת דבר במרמה בצוותא והתחזות כאדם אחר (לנאשם 1 בלבד)**.

על פי העובדות, עובר ליום 14.12.16 קשרו הנאשמים קשר לקבל מחברת "מטרו מוטור" טרקטורן וזאת באמצעות מסמכים מזויפים. הם הצטיידו בתעודת זהות מזויפת בה מופיעה תמונתו של נאשם 1 לצד פרטיו של אדם אחר (להלן - **המתלונן**) ובפנקס צ'קים מזויף הנושאים פרטים נכונים ולא נכונים של המתלונן. הם שוחחו עם נציג החברה אודות אפשרות לרכישת טרקטורן, כשאחד מהם מתייצג בשם המתלונן ושולח לו צילום של צ'ק מזויף ושל תעודת הזהות המזויפת. בהמשך, הגיעו הנאשמים לחברה לצורך ביצוע הרכישה כשנאשם 1 מתייצג בפני נציג המכירות כמתלונן. הנאשמים רכשו את הטרקטורן ושילמו בעבורו סך של 35,000 ₪ באמצעות הצ'קים המזויפים.

3. בבקשה נטען שכתב האישום הוגש בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה ובניגוד לדין ועל כן, יש להורות על ביטולו.

נטען שביום 14.12.16 בוצעו העבירות; ביום 24.7.18 הועבר התיק מהיחידה החוקרת לעיון ולטיפול הפרקליטות; ביום 2.12.19 הועבר התיק להשלמת חקירה; ביום 11.11.20 התיק הוחזר מהשלמת חקירה לטיפול הפרקליטות; וביום 21.12.20 הוגש כתב האישום - דהיינו בחלוף 4 שנים ממועד ביצוע העבירות. נטען שבהתאם להנחיית יועמ"ש מספר 4.1202 (שפורסמה באוגוסט 2010 ועודכנה במרץ 2020), שעניינה משך טיפול המאשימה בתיק עד להגשת כתב אישום, הרי שבעבירות מיוחדות מסוג "עוון", אשר הוגדרו בנספח והן העבירות המנויות בכתב האישום, יתן תובע החלטתו בתיק מוקדם ככל הניתן, ולא יאוחר מ-18 חודשים ממועד קליטת התיק בפרקליטות.

נטען שבמקרה שלפנינו, היות והתיק נקלט בפרקליטות ביום 24.7.18, היה על המאשימה להגיש את כתב האישום לא יאוחר מיום 24.1.20. בפועל, כתב האישום הוגש בשיהיו של 11 חודשים, דהיינו ביום 21.12.20, וזאת מבלי שנתבקשה כל ארכה ומבלי שניתן כל אישור.

לטענה לפיה התקופה הנ"ל לא כוללת פרק זמן בו התיק היה מצוי בהשלמת חקירה, השיבה ההגנה כי לפי סעיף 4 להנחית היועמ"ש הראשונה, היה על המאשימה לקבל אישור פרקליט מחוז בכל מקרה של חריגה מהמועד הנ"ל, וזאת גם אם התקיימו תנאים המצדיקים זאת.

עוד נטען כי על פי ההנחיה, גם כשהתיק היה בהשלמת חקירה, היה על התובע לבצע פעולות שעניינן דיווח על התקדמות הטיפול בתיק, לרבות תיעוד עובדה זו והסיבות לה, העברת דיווח לפרקליט המחוז סמוך לתום 18 החודשים ודיווח על התקדמות הטיפול בתיק אחת ל-6 חודשים.

נטען, אפוא, שהמאשימה לא עמדה בחובת הדיווח והפיקוח המנויות בהנחיית היועמ"ש.

עוד נטען שהמאשימה אף פעלה בניגוד לחוק, שכן על פי סעיף 57א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (תיקון מס' 87) נקבע כי משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שנקבעו בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה וככל שקיימת חריגה ממסגרת הזמנים שקבע - יש להגיש את כתבי האישום בהסכמתו, והסכמה כאמור לא ניתנה.

ההגנה הפנתה לפסיקה במסגרתה בוטלו כתבי אישום שהוגשו תוך חריגה ממסגרת המועדים הקבועה בהנחיית היועמ"ש.

4. ב"כ המאשימה, בתגובתה, טענה כי הנחיית היועמ"ש הרלוונטית לענייננו, היא זו שעודכנה בחודש מרץ 2020, והיא שהיתה בתוקף בעת הגשת כתב האישום (21.12.20). נטען שהנחיה זו קובעת במפורש כי השלמת חקירה עוצרת את מירוצ התקופה האמורה, ועל כן, משתקופה זו לא "נספרת" עמדה המאשימה בסד הזמנים הקבוע בהנחיה המעודכנת.

עוד נטען כי בפסקי דין רבים קבעו בתי המשפט שלהנחיות היועמ"ש תחולה אקטיבית, דהיינו הן חלות על מצב הדברים כפי שהוא ביום כניסתן לתוקף. לפיכך, ההנחיה דנן חלה על כלל התיקים התלויים ועומדים בפרקליטות שטרם הוגש בהם כתב אישום, גם אם נקלטו במשרדי המאשימה טרם כניסתה לתוקף, ואף אם חלפו המועדים שנקבעו בהנחיה קודמת.

נטען שפרשנות כזו אף עולה בקנה אחד עם לשון הוראת סעיף 57א' (א) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע שמשך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שיקבעו באישור היועץ המשפטי לממשלה וכי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות בנהלים ובהנחיות אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה.

נטען שאף אם נפל פגם בהתנהלות המאשימה, הרי שאין מדובר בפגם המצדיק נקיטה בצעד דרסטי וקיצוני של ביטול כתב האישום משבנמצא אמצעים מתונים יותר.

5. בתשובה שהגישה ההגנה נטען שבמועד שנכנסה הנחיית היועמ"ש השניה לתוקף היתה מצויה המאשימה כבר בהפרת ההנחייה הראשונה, כאשר היה עליה להגיש את כתב האישום בזמן שנקצב בהתאם להנחייה הראשונה (דהיינו בחודש ינואר 2020) והיא לא עשתה כן, ועל כן, אין בהנחייה המאוחרת שנכנסה לתוקף במרץ 2020 כדי לרפא את הפגם ואת ההפרה בה היתה המאשימה מצויה.

נטען שבמידה וכל אימת שיעמוד על הפרק עדכון של הנחיית יועמ"ש נמקד את נקודת הייחוס במועד הגשת כתב האישום, כי אז יכול להיווצר אבסורד כשהמאשימה תשתהה שנים ארוכות בהגשת כתב אישום ותמצא מזור לפגם זה ולהפרה בה היתה נתונה בהנחייה מאוחרת שנכנסה לתוקף הרבה מעבר למועד בו היתה אמורה להגיש את כתב האישום בהתאם להנחייה המוקדמת.

נטען שבמקרה דומה בו הגישה המדינה ערעור על החלטת בית משפט השלום לבטל כתב אישום שהוגש שלא בהתאם להנחיית היועמ"ש ומבלי שהתקבל אישור יועמ"ש בהתאם לסעיף 57א' לחסד"פ, לאחר שהמדינה לא עמדה בסד הזמנים שהוקצבו בהנחייה הראשונה ובמועד כתב האישום נכנסה לתוקף ההנחייה השנייה, חזרה בה המדינה מן הערעור, זאת נוכח הערות בית המשפט המחוזי במהלך הדיון, מהן השתמע שבדעתו היה לדחות את הערעור (ע"פ (מחוזי ת"א) 6049-09-21 **מדינת ישראל נ' אברמוב** ואח' (1.12.21)).

לפיכך, שבה ההגנה ועתרה להורות על ביטול כתב האישום.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בכתב האישום, בבקשה לביטול כתב האישום, בתגובה לבקשה ובתשובה, באתי לכלל מסקנה שיש לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום.

7. סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי קובע תקופות התיישנות המהוות מחסום מהותי להגשת כתב אישום כנגד חשודים בעבירות חטא, עוון ופשע, אם חלפו אותן תקופות המנויות באותו סעיף, בכפוף לחריגים המפורטים בסעיפים קטנים (א)-(ג).

סעיף 57א' לחוק סדר הדין הפלילי, שעניינו משך טיפול התביעה בהליכי חקירה והעמדה לדין, אשר נכנס לתוקף בחודש אוקטובר 2019 כחלק מרפורמה כללית בהוראות ההתיישנות בדין הפלילי (להרחבה ראה: עיריית שלזינגר-זריבי ונועם גוטמן "ואף על פי שיתמהמה: הסדרי הגבלת משך חקירה והעמדה לדין בתיקון 87 לחוק סדר הדין הפלילי, הסניגור 289, עמ' 4), קובע:

"משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה".

אותה עת עמדה בתוקף הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202 מחודש אוגוסט 2010, אשר קבעה בסעיף 3 כי בעבירות עוון המפורטות בנספח להנחיה (הן העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום) יתן התובע החלטתו בדבר העמדה או אי העמדה לדין בתוך 18 חודשים. בסעיף 4 נקבע כי ניתן לסטות מסד זמנים זה, למשל בשל השלמת חקירה שנתבקשה, אם דיווח התובע לפרקליט המחוז וקיבל אישורו לכך, כאשר על התובע להעביר לפרקליט המחוז דיווחים עיתיים על קצב התקדמות הטיפול בתיק.

8. מתגובת המאשימה עולה כי אין חולק שהמאשימה לא עמדה בהנחיית היועמ"ש הראשונה, משחרגה מסד הזמנים הקבוע בה להגשת כתב האישום, ומשלא התקבל אישור פרקליט מחוז ולא הועבר לו דיווח אודות השלמת חקירה שבוצעה בתיק.

יחד עם זאת, נשאלת השאלה האם על המקרה שלפנינו חלה הנחיית היועמ"ש הראשונה, שעמדה בתוקפה עת הגיע תיק החקירה בעניינם של הנאשמים לפרקליטות וכאשר שהה בהשלמת חקירה; או הנחיית היועמ"ש השניה, אשר נכנסה לתוקף בחודש מרץ 2020, כתשעה חודשים לפני שכתב האישום הוגש לבית המשפט?

9. הנחיית היועמ"ש השניה קובעת בסעיף 3 כי משך הטיפול בתיק שבו נחקרו עבירות עוון יעמוד על 18 חודשים; וסעיף 4 קובע כי התקופה בה התיק מצוי בהשלמת חקירה יעצור את מנין פרקי הזמן הקצובים להשלמת טיפול בתיק, וזאת מבלי להטיל על התובע את החובה לדווח לפרקליט המחוז, ובמקרים מסויימים לבקש ולקבל את אישורו להארכת מועדים.

10. במחלוקת שנפלה בין ב"כ הצדדים דעתי כדעת המאשימה.

11. אף שבהנחיית היועמ"ש הנוגעת למשך הליכי חקירה והעמדה לדין ולזירוז טיפול התביעה בתיקים פליליים, היבטים מהותיים, בדומה לתקופות ההתיישנות שנקבעו בחוק, שכן מדובר בהנחייה שחברה מכוח הוראה מפורשת בחקיקה ראשית, ואשר יש לה היבטים חשובים הנוגעים ומשפיעים על זכויותיהם של חשודים ונאשמים, כגון: הזכות שהכרעה בדבר העמדה או אי העמדה לדין תתקבל בעניינם בזמן סביר; מניעת עינוי דין; הסרת עננה שחורה הרובצת על שמם הטוב כל עוד הם בחזקת חשודים שלא ניתנה החלטת סגירה בעניינם; צמצום משך הזמן בו נתונים אותם חשודים במתח ובלחץ נפשי עד לקבלת הכרעה בעניינם - הרי שעדיין מדובר בהנחייה שהיא פרוצדורלית בעיקרה, המופנית לרשויות התביעה, בעיקר, ואשר לחשודים ולנאשמים אין זכות קנויה לגבי פרקי הזמן ומשכי הטיפול בתיקיהם כפי שנקבע בהנחייה פלזנית, דווקא, כאשר הכל כפופים לשינויים שעשויים להתקבל מעת לעת באותה הנחייה.

זאת, כאמור, כאשר הוראות ההתיישנות הקבועות בחוק הן מהותיות ולא ניתן להתנות עליהן או להאריך באופן רטרואקטיבי, ואילו, הנחיות היועמ"ש, שאמנם חוברו בהתאם להוראה מפורשת בחוק, באות לטפל, להסדיר ולקצוב את משכי הזמן בהם רשאית התביעה לטפל בתיקים פליליים, מבחינה פרוצדורלית ו**בתוך** תקופות ההתיישנות הכלליות, והן נתונות לשינוי ולעדכון מעת לעת, ככל הנחייה מנהלית, וכאשר סעיף 57א' לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה.

12. נראה שבסוגיה שבמחלוקת, דהיינו האם להנחיית היועמ"ש השניה תחולה אקטיבית, דהיינו שהיא חלה רטרואקטיבית, למפרע, על כלל התיקים התלויים ועומדים אצל רשויות התביעה ושטרם ניתנה בהם החלטה על העמדה או אי העמדה לדין, או פרוספקטיבית, דהיינו שהיא חלה מכאן ואילך ולא למפרע, הכריעו מרבית בתי המשפט הדיוניים שמדובר בהנחייה אקטיבית החלה על כלל התיקים התלויים ועומדים אצל רשויות התביעה וממתינים להכרעתן.

כך סבר בית המשפט בת"פ (שלום רח') 7323-08-20 **פרקליטות מחוז מרכז נ' יפרח** (24.3.22) -

"מושכלות יסוד כי הוראת דין המשנה את הדין המהותי היא פרוספקטיבית וחלה מכאן ואילך ולא למפרע, כאשר המועד הקבוע לתחולתה הוא יום כניסתה לתוקף. עם זאת, כאשר המדובר בהוראה פרוצדורלית דיונית, לרוב היא אקטיבית ותחולתה למפרע, על כל הליכים העומדים ותלויים. בענייננו, ההוראות הקבועות בהנחיה נועדו ליישם הוראת חוק דיונית - פרוצדורליות. ראו ע"א 1613/91 ארביב נ' מדינת ישראל (פ"ד מו(2) 765-780), שם נקבע כי החלת דין דיוני חדש תהא החלה אקטיבית חרף היותה מעצבת מצב דיוני בהליך שטרם הסתיים. ההלכה זו יושמה בת.פ (שלום ירושלים) 56204-06-20 מדינת ישראל נ' גוליאני (11.11.2020), עמוד 3 פסקה 8 (להלן: עניין גוליאני), יוער כי כתב האישום בוטל לאחר הפרת הוראות הנוסח המעודכן של ההנחיה; ת.פ (שלום ת"א) 54756-08-20 מדינת ישראל נ' חתוכה (26.4.2021)".

כך סבר בית המשפט בת"פ (שלום י-ם) 56204-06-20 מדינת ישראל נ' גוליאני ואח' (11.11.20) -

"הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 היא הנחייה שנועדה לקבוע מדיניות בתחום סדרי הדין מכח סמכות שניתנה ליועץ המשפטי לממשלה בחוק, שכבר עמד בתוקפו בעת תיקון ההנחיה. תחולתה של ההנחיה החדשה היא אקטיבית, שכן היא פועלת על מצב הדברים כפי שהוא ביום כניסתה לתוקף (ראו ע"א 1613/91 ארביב נ' מדינת ישראל (פ"ד מו(2) 765, 780). לפיכך, היא חלה על כל התיקים שכתב האישום בהם הוגש לאחר כניסתה של ההנחיה לתוקף, גם אם החקירה בהם נסתיימה והם היו בטיפול רשויות התביעה טרם כניסת ההנחיה החדשה לתוקף".

וכך גם סבר בית המשפט בת"פ (שלום ת"א) 54756-08-20 מדינת ישראל נ' חתוכה ואח' (26.4.21):

"הנחיית היועץ המשפטי לממשלה לא כללה הוראת מעבר מפורשת אולם על פי הגיונה ותכליתה ההנחיה חלה על כל התיקים הנתונים באותו רקע בטיפול הפרקליטות. משהגיע היועץ המשפטי לממשלה להחלטה כי פרק הזמן הקודם בן 12 חודשים אינו מספיק לסיום הטיפול בתיקים ויש צורך להאריכו בחצי שנה, אין הגיון בהוצאה מחוץ להנחיה דווקא אותם התיקים הזקוקים ליותר זמן ואשר בגינם שונתה ההנחיה. הארכת משך הזמן לטיפול נועדה להתמודד עם ההבנה שפרק הזמן הקודם לא היה בו די. יש לזכור כי הנחיות היועם"ש מגבילות את רשויות התביעה וקוצבות פרקי זמן קצרים יותר מאלו האפשריים על פי דיני ההתיישנות מטעמים של הגנה על זכויות חשודים ונפגעי עבירה כאחד. האיזון בין ניהול הליכים פליליים במהירות לבין קבלת החלטות ענייניות בתיקים בא לידי ביטוי בהארכת התקופה בחודשים אחדים. לא אוכל לקבוע כי הנאשם קנה לו זכות למשך טיפול מסוים על פי מועד ביצוע העבירה וכי זכות זו תביא לביטול כתב האישום לאחר תיקון הנחיות היועץ המשפטי לממשלה והארכת המועד. תחולה אקטיבית של הנחיות היועץ המשפטי לממשלה משמעותה תחולתה על התיקים הממתינים להחלטה בגופי התביעה".

[וראה גם: תפ"ע (שלום פ"ת) 33505-04-21 מדינת ישראל נ' במברגר (14.11.21)].

13. עיננו הרואות כי נוכח העובדה שתיק החקירה בעניינים של הנאשמים המתין למתן החלטה אצל רשויות התביעה בזמן שהנחיית היועם"ש השניה נכנסה לתוקף (מרץ 2020), הרי שהוא כפוף לאותה הנחייה עדכנית ועל כן, משהתיק הועבר לעיון הפרקליטות ביום 24.7.18; שהה בהשלמת חקירה בין המועדים 2.12.19 - 11.11.20; וכתב האישום

הוגש ביום 21.12.20 - הרי שלא חלפה תקופה בת 18 חודשים מיום קבלתו ועד ליום הגשת כתב האישום (כאשר מקזזים 11 חודשים בהם שהה בהשלמת חקירה), ועל כן, לא נדרש אישור יועמ"ש להגשתו.

14. כאמור, ההגנה טענה שבזמן שנכנסה ההנחייה השניה לתוקף (מרץ 2020) היתה נתונה המאשימה כבר בהפרה של ההנחייה הראשונה, כאשר את כתב האישום אמורה היתה להגיש לכל המאוחר ביום 24.1.20, ואילו כניסת ההנחייה השניה לתוקף אינה יכולה לרפא את הפגם, וממילא אין להשקיף על מועד הגשת כתב האישום כמועד הקובע לבחינת השאלה איזו מן ההנחיות חלות על המקרה. ההגנה אף הביעה חשש שלו ייקבע שמועד הגשת כתב האישום הוא המועד הרלוונטי לבחינת תחולתה של ההנחייה החדשה על המקרה יהווה הדבר תמריץ לתובעים שלא לפעול ביעילות ובזריזות לקבלת החלטה בדבר העמדה לדין מתוך שאיפה או ציפייה לעדכון הנחייה שירפא את הפגם שבהתנהלותם. כמו כן, ציפיתם של חשודים לקבלת החלטה בעניינם בסד זמנים שנקבע בהנחייה שעמדה בתוקף בעת העברת תיק החקירה לתביעה, תהפוך נכזבת אם בתוך, ולאחר שההנחייה הראשונה הופרה על ידי התביעה, תיכנס לתוקף הנחייה מעדכנת.

15. אף שהחשש שמביעה ההגנה מובן, הרי שאין בידי לקבל את עמדתה.

ראשית, כמו לכל רשות מנהלית גם לרשויות התביעה עומדת חזקת תקינות המנהל וחזקה עליה שהיא פועלת ומקבלת החלטותיה ממניעים ענייניים, בסבירות, במידתיות ובתוך פרקי זמן סבירים ובהתאם להוראות הדין וההנחיות והנהלים החלים עליה. משכך, קשה להלום מציאות בה פרקליטים משתהים בקבלת החלטות בתיקים התלויים ועומדים בפניהם, בין אם מתוך רשלנות פושעת, מתוך כוונה, חלילה, או מתוך כל מניע אחר, תוך ציפייה או שאיפה שבפרק הזמן האמור תיכנס לתוקף הנחייה חדשה שתאריך את פרקי הזמן לענין טיפול בתיקים.

שנית, ככל רשות מנהלית, גם רשויות התביעה נתונות לביקורת שיפוטית על החלטותיהן, ובכלל זה הן עומדות לביקורת בכל הנוגע לשיהוי בטיפול בתיק או בהגשת כתב אישום, ביקורת שבמקרים המתאימים עלולה להביא להענקת סעד מן הצדק לנאשמים בדמות ביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק (בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ) או להקלה בעונש, מקום שלא היה מקום להורות על ביטול כתב האישום.

שלישית, מכוח הסמכות הנתונה לו בסעיף 57א' לחסד"פ מוסמך היועץ המשפטי לממשלה לגבש הנחיות בדבר משך הטיפול בתיקים פליליים ובהעמדה לדין, כפי שגיבש בשנת 2010, והוא מוסמך אף לתקן ולעדכן את ההנחיות. כאמור, הסמכות שניתנה לו היא מכוח הוראה מפורשת בחקיקה ראשית והיא בלעדית. ליועץ המשפטי לממשלה הידע והמידע אודות כוח האדם בפרקליטות וברשויות התביעה האחרות, מספר התיקים שנפתחים מדי שנה ומועברים לטיפול התביעה, פילוח שלהם על פי קריטריונים של סוג העבירות (חטא, עוון, פשע), מורכבות, מספר החשודים, סטטיסטיקות לענין משך טיפול ממוצע בכל תיק ותיק, מספר המקרים בהם תיקים מוחזרים להשלמת חקירה ומשך זמן השלמת החקירה, וכדומה. אף שמדובר בעניינים דינאמיים, הרי שהנחיית היועמ"ש הנדונה תוקנה פעם אחת במשך 10 שנים (ההנחיה פורסמה באוגוסט 2010 ועודכנה במרץ 2020) (תיקון נוסף שאינו נוגע בסוגיה שלפנינו התקבל בינואר 2021). ללמדך, שהתיקונים בהנחייה אינם תכופים ונראה שמתקבלים לאחר שקילה והפעלת שיקול דעת ועל בסיס כלל הנתונים, כאמור.

במצב דברים זה, ומשמדובר בעדכון הנחייה המאריכה את פרקי הזמן במסגרתם על רשויות התביעה לקבל החלטה

בתיקים שבטיפולן, במסגרת שיקול הדעת והסמכות שניתנה ליועמ"ש בחוק ראשי, ולאחר שהיועמ"ש גילה דעתו שיש להאריך את פרקי הזמן ביחס לפרקי הזמן שנקבעו בהנחייה קודמת, ולא קבע בהנחייה המעודכנת מועד נדחה לכניסה לתוקף או הוראה בדבר תחולה רטרואקטיבית או פרוספקטיבית, ההנחה היא, שההנחייה החדשה חלה על כלל התיקים התלויים ועומדים אצל רשויות התביעה, בין אם פרקי הזמן שנקבעו בהתייחס אליהם בהנחייה הקודמת חלפו ובין אם לאו.

רביעית, אכן, על פי ההנחייה הראשונה המאשימה היתה אמורה לקבל החלטה בעניינם של הנאשמים לכל המאוחר ביום 24.1.20, והיא לא עשתה כן. ואולם, פחות מחודשיים לאחר מועד זה, במרץ 2020, נכנסה לתוקף ההנחייה המעודכנת, אשר אין מחלוקת שכתב האישום, במועד שהוגש, עומד בתנאיה. נוכח העובדה שגם לאחר ה-24.1.20, רשאית היתה המאשימה להגיש כנגד הנאשמים כתב אישום, גם אם רק בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה, הרי שאין לדבר על "ציפייה" שנכזבה מצד הנאשמים להגשת כתב האישום או לסגירת התיק בדיוק ביום 24.1.20, מקום בו היועץ המשפטי לממשלה - בעצמו - גילה דעתו, בהנחייה מעודכנת, שמשך טיפול התביעה בתיקי עוון יעמוד על 18 חודשים, מבלי לקחת בחשבון את התקופה בה התיק שהה בהשלמת חקירה. כך שלכאורה, מבחינת הנאשמים, כאילו הוגש כתב האישום דנן בהסכמת היועמ"ש.

16. לאור האמור לעיל, לא ראיתי להורות על ביטול כתב האישום והדיון יימשך כסדרו.

נקבע למענה מפורט ליום 30.11.22 שעה 10:00.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' חשוון תשפ"ג, 01 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.